МАТЕРИАЛИТЕ НА АЛЕНИЯ КРЪГ

Серия ”Крила”

ШОУД 11- АДАМУС СЕН ЖЕРМЕН

Ченалинг чрез Джефри Хопи

Представено пред Аления Кръг на 7 юли 2018

https://www.crimsoncircle.com

Превод: Росица Стоянова

Аз Съм това Което Съм, Адамус Сен Жермен.

Нека заедно вдишаме дълбоко, започвайки последния Шоуд от Серия Крила. Ах! Днес с вас има толкова богата енергия.

Аз съм малко повече Сен – Жермен от обичайното. Знаете ли, Адамус - това е както обясни Калдре, Адамус - това е Сен Жермен и всички вие, Калдре, Линда и всички останали. Създаването на Адамус беше интересна игра на съзнанието, това трябваше да бъде нещо не много подобно на Сен Жермен. Така трябваше. Десетки години се дава много добра информация. Много хора я четат и я следват. Но за Шамбра съм приготвил нещо различно, по - остро, нещо съдържащо много повече пиратска енергия, както вие я наричате, нещо малко непочтително. Иначе щяхте да заспите (лек смях), а това не трябва да става.

Колко от Ню Ейдж проектите в които сте участвали в миналото ви приспиваха? Те наистина приспиваха. Всъщност много от нещата, които ви караха да правите бяха със затворени очи. Ние не правим така. Очите са отворени. Очите са широко отворени, за да могат да виждат на къде се движите, за да се намират в опит. Дори си мислите, че имате лош ден, скапан ден, какъв опит само! И какви истории можете да разкажете в Клуба на Възнесените Майстори.

Така че Адамус, беше старателно създадена игра на съзнанието и изведнъж ние просто ще го унищожим. Точно така. Адамус вече няма да съществува. Той няма да е нужен на света, защото вместо него ще съществувате вие. Но каква прекрасна разходка имахме. Остана ни да изминем още малко. И каква прекрасна разходка имахме заедно с играта на съзнанието наречена Адамус.

За мен, Сен - Жермен това е малко весело - определено е по - весело - от който и да било друг персонаж, включително и героите на Шекспир, наистина, в края на краищата това е герой, който представлявате вие заедно с мен, той повече импровизира, повече се шегува, провокира и е по - дълбок. В някакъв момент ще ни е трудно да се разделим с Адамус, с персонажа който винаги играем. Но в момента има още какво да направим. Имаме още работа.

Новата Серия

Завършваме Серия Крила. Крила, като проявление от пашкула, готовност за преход, пеперудата почти се въплъти. Следващия месец започваме следващата серия. Всичко се променя; променя се динамиката на енергията за вас, за мен. Нарекох следващата серия - и ми отне известно време, да направя някои консултации в Клуба на Възнесените Майстори. Между другото някои от вас питат: “Наистина ли има такова място?”. Безусловно. Безусловно, там всички ние повече от 9700 се събираме заедно. Всички ние по - рано сме били в човешка форма. Знаем какво е това. Събираме се за да поговорим, да споделим, да пийнем, без да получим махмурлук, да пушим хубави и лоши цигари. Но, да такова място съществува и ще мине съвсем малко време след което и вие ще се окажете там, в Клуба на Възнесените Майстори.

Но поглеждайки напред, поглеждайки какво предстои напред в бъдещето, аз предложих име за новата серия. Обсъдих го с някои от Възнесените Майстори и честно казано, някои бяха в лек шок от използването на този термин в следващата серия от Шоудове, питайки, ”Нима наистина са готови? Наистина ли са готови?” И аз отговорих, ”Определено. Определено чувствам, че са готови”.

Те казаха, “Но Адамус, изглежда че много Шамбра искат да продължат да се стараят и усърдно да се трудят”. (лек смях) “Те искат да продължат търсенето”. Аз отговорих, ”Да, това е истина, но ние няма да го позволим, защото достатъчно количество Шамбра вече преминават към Осъзнатост”. Може би още малко днес - повече съзнание утре - малко боклук. Но вече има достатъчно такива, които стигат до това и има достатъчно

Шамбра вече преминали от другата страна, които - и предполагам че тази цифра не е съвпадение - за сега 144 Шамбра са преминали и са позволили своето просветление. Те не останаха във физическо тяло и всъщност не съжаляват. Тоест те искаха да останат във физическо тяло, но когато стигате до момента на осъзнаването, особено близо до смъртта, няма никакви съжаления за това че не сте останали.

Но да се върнем към нашата тема. Вече има достатъчно обем, достигната е критичната маса в това, което правим, ние наистина сме готови. И дори моя посредник, моя канал, Калдре, дори той ме попита, вярвате или не, ”Ти наистина ли ще използваш това име? Наистина ли сме готови?”

Върнах му въпроса, ”А готови ли сте *вие,* сър?” От начало последва лек шок. А после както обикновено се случва с много от вас, когато получите микрофона, питам Калдре, ”Готов ли си?“, и знаете ли какво ми отговори той? Той каза, ”Ще си помисля. Ще помисля по въпроса”. Всичко от което имах нужда е да или не, но отговорът беше, ”Ще си помисля”. Нима това не ви звучи като (някой казва, ”Не зная”) “Не зная?” (смях) Нима това не прилича на много от вас? Всичко е тук. Всичко е готово. И така, ще нарека новата Серия Разкриване.

Потънахте така да се каже в жизнени цикли на тази планета. Дойдохте от ангелските сфери, гмурнахте се в тази планета, Гая - тя все едно напуска, но вие все пак се гмурнахте - за да се сдобиете с физическо тяло, което е много неестествено. Свикнахте с него след бог знае колко милиарда години; вие някак свикнахте с физическото тяло, но то е както и до преди неестествено. Познавате неговите странности и особености. Знаете че се разболява, пърди и тям подобни (лек смях), но е все така неестествено. То никога не трябваше да става естественото ви състояние и слава богу, сега го променяте.

Но се потопихте тук. Започнахте от тук (показва външността на кръга), потопихте се в планетата и започнахте да преживявате живот след живот, живот след живот без друга цел, освен преживяване на опит. Това не е тест. Това не е опит да завоювате благосклонността на Бог, защото на Бог не му пука. В това е и цялата прелест на Бог, както разбрах аз много отдавна. На Бог не му пука ... Аз го казах за да мога малко да раздрусам някои от вас, но си е точно така. На него му е все едно. И това е добра новина. Ако сега не го разбирате, ще го разберете по - късно. На него просто му е все едно.

Но както и да е, вие слязохте тук и започнахте да минавате през животите само заради опита. Това е. Не за да получите повече сила, не за да станете някакъв Богоподобен. Нищо подобно, просто заради опита. И ето спускате се долу и започвате да си проправяте път към върха, излизайки от кръговрата на живота. Преминахте през пробуждането и тям подобните и сега - там където се намираме - това е завършването на пълния кръг и излизането от неестественото състояние, излизате от физическото тяло, излизате от ограниченията на ума, от старите отъждествявания, от прекрасната история, но сега излизате от нея. И така, нарекох следващата серия, която започва от следващия месец, Серия Разкриване и у Възнесените Майстори и Калдре възникна въпрос, наистина ли сме готови? Тоест дойде ли време за Осъзнатост? И отговора е, определено - да. Да. Защо да продължавате да търпите всичко това? Защо да протакате още? Вече са много тези, които навлизат в Осъзнаването. Има достатъчно може се каже, така че антигравитацията работи, достатъчно от вас просто престанаха да чакат; вие някак пробивате пътя си към Реализацията и аз мога просто да вървя до вас и да ви побутна към нея ако се наложи.

Защо да чакате повече? Защо да продължавате да го обмисляте? Защо да продължавате усърдно да се трудите? Някакви си трудности, които стоят на пътя ви, ние просто ще ги взривим. Просто ще ги взривим. И трябва да ви кажа, че най - голямата пречка на пътя ви - това сте вие (Адамус се смее), човешкото аз. И ще бъде радост за нас да го взривим. Ще се радваме да го разкараме от пътя си. То е като големи канари на пътя ви, пречат на естествения поток. С човекът всичко ще бъде наред. Всъщност човекът тайно или не много тайно се надява, че ще го разрушим.

И човекът крещи, ”О! Не взривявайте нищо. Не трябва да говориш така, Адамус! Да взривиш цялото умиротворение, любов и радост.” Ние просто ще ги взривим и човекът ще ни е благодарен, защото той вече отдавна седи и гледа тези камъни на пътя и се пита, ”Защо тези канари се оказаха тук? Какво се опитват да ми кажат?” (смях) “Може би ако извикам други хора с камъни, ние можем да обсъдим проблема с канарите на пътя” (още смях) и нищо не прави.

Останало е толкова малко, че отчасти става страшно, но отчасти е весело. Но започвайки със следващата ни серия, ние ще го направим. Новия живот, появата му, избавлението от целия този боклук, който толкова дълго ви се пречкаше в краката. Дойде момента. Знам ... усетете сега енергията в залата, в интернет. Просто усетете енергията.

(пауза)

Когато казах, че ще започнем Серията Разкриване, ”О, по дяволите! О, да! О, по дяволите!” (лек смях) ”Наистина ли сме готови? Да, готови сме. Не мисля” (още смях). Ако за миг минете в страни и усетите, ще видите своеобразен конфликт. И често човекът разбира и се пита, ”Какво ще стане?”, а Майсторът отговаря, ”На кой му пука?” (лек смях) И Аз Съм казва, ”Хей, върви в своето творение”. И това е. Това е. Не е важно какво ще стане. Появяването сега, в този момент означава - навлизате в творението си. Не в творението на Бог. Всъщност Бог не твори. Не, Бог не твори. Ще навлезете в съзнателното си творение, така че за какво се притеснявате? Тоест това е вашето творение, с мъдростта на Майстора, с осъзнаването на Аз Съм. Ето с какво се занимаваме сега, Разкриването.

Ако има нещо, което да трябва да направите - не за което да се притеснявате - а за което да сте осъзнати, нещо докато се приближаваме до Реализацията си - то това е, че то по - силно от когато и да било ви отделя от масовото съзнание и от другите хора. То е по - силно от когато и да било и ще ви накара да се чувствате различни, може би ще ви е трудно да се справяте с някои неща. Но след известно време всичко ще се успокои и ще откриете, че се намирате в пространството на Позволението. Калдре искаше да каже, ”умиротворението”, но аз не искам да използвам тази дума.

Толкова ще се намирате в пространството на Позволението - със себе си, с човека, с Майстора, с Аз Съм, че много скоро другите хора ще престанат ... нищо няма чак толкова да ви безпокои. Някои от вас станаха свръхчувствителни към шума, към енергиите на другите хора, към пребиваването в града, към въздуха, към всичко, което ви заобикаля, към невидимите енергии, които са навсякъде - било то излъчването на мобилните телефони, телевизионните предавания или просто шума. Вие наистина станахте свръхчувствителни, но това ще се уталожи, стигнахте до дълбокото осъзнаване - не просто към умственото, но истинското осъзнаване - ”Това не е мое. Нищо от това не е мое”. И ще бъдете много търпеливи и нищо няма да ви тревожи. Не трябва да се борите с тези енергии и вашата чувствителност. Те изведнъж просто преминават през вас и си мислите, ”О, аз осъзнавам, че са тук. Осъзнавам, че енергията на другите хора понякога може да бъде ужасна. Осъзнавам, че тя вече не е моя. Не е моя.”

После осъзнавате, че от време на време не ви достига участие в драмите и понякога драмата - е весела. Можете да осъзнаете, ”Наистина не ми достига хубава драма”, както ако се съобразявахте с това, което ядете - което не трябва да правите - но ако следяхте какво ядете - и това е като, да си помислите, ”О, просто пица. Минаха вече два месеца. Просто пица!”(лек смях) Не помня защо хората по целия свят са побъркани по пицата и пържените картофи (още смях). Те просто ги обожават. Но изведнъж разбирате, ”О,

мога да ям пица. Мога да вляза в драмата и малко да поиграя”, но Майсторът разбира, “Аз играя в драмата само заради развлечението и опита, но тя не е моя”.

И така, ако говорим за вашето Разкриване, то ще бъде като чувство за отделеност от другите хора, от масовото съзнание и това е добре. Това е добре. Знаете ли, всъщност ви коства много, много време да стигнете до тук. С други думи, животи наред сте се чувствали като аутсайдери, чувствали сте че дори биологичното ви семейство - не е ваше. Знаете ли, колко от вас са се замисляли дали не сте осиновени? Колко от вас са искали да бъдат осиновени? (лек смях) Но много животи сте чувствали тази енергия на “аутсайдера” и една от най - големите трудности, които срещна Тобиас когато работеше с вас, беше да ви накара да разберете, че не е нужно да се вписвате. Просто нищо няма да ви се получи. Просто няма да можете да се впишете. Но все пак вие се опитвахте по много различни начини. О, колко сватби станаха заради вашите опити да се впишете и да бъдете нормални? И това не сработи и сега мисля, че можете да приемете това. Вече можете да пуснете всичко.

Така че има малко повече неловкост когато сте сред други хора, сред енергията на масовото съзнание, но това - *наистина* ще се изглади - и няма да ни отнеме 20 години. След много кратък период от време всичко ще се уталожи и ще се появи чувство за приемане на другите хора, без примеси на съжаление към тях. Чувство за хумор без да им се подигравате в лицето. Просто чувство за хумор. От начало някой от вас ще си каже, ”О, просто ми се иска да разтърся този човек и да му кажа, ”Ето това са основните правила - позволявай и дишай”(лек смях). ”Простите правила”, а после ще се усмихнете и ще разберете, че нищо добро няма да излезе от това. Те си имат своето пътешествие. Когато станат готови, ще дойдат при вас или при някой като вас, в най - тъмните си, най - отчаяните си моменти, когато всичко в живота им се разпада на части - знаете какво е - точно тогава ще дойдат да ви попитат, ”Какво е това? Какво е това? Видях, че живота ти се промени, какво направи? Изпи някаква свещена вода или какво?” (Адамус се смее) ”Или изслуша някаква свещена музика?” Знаете как е.

И после спирате поемате си дълбоко въздух и разбирате, че всичко е много просто. Поглеждате обратно към пътешествието си и в него всичко е много просто. Но вие го направихте сложно. То е просто прекрасно, но вие постоянно криволичехте или заобикаляхте своето Осъзнаване.

И това е много забавно, защото ние работехме с вас постоянно особено по времето на Тобиас. О! Беше като канадска борба всеки ден. И обидите, на които се наслушахме и неприятните думи, с които ни обиждаха и гнева и нетърпимостта и ... но ние просто вдишвахме дълбоко и се усмихвахме, защото знаехме, че ще стигнете до тук. Това

пътешествие е естествено. И ние знаехме, че вие ще стигнете до настоящия момент. Аз просто повтарях думите си отново и отново. Повтарях това, което казваше Тобиас. Повтарях, ”*И* и Позволение. *И* и Позволение” сега това най - накрая се случва. Ние сме тук в Разкриването.

Това ще бъде интересно. Нашите срещи, нашите Шоудове когато се събираме както сега ще се наложи да претърпят някои обрати и промени, защото става дума вече не да се избавите от старите проблеми, става дума за нов начин на живот, за това как ще го поведете, за това какво ще стане после. Но все пак ще остане наследството от миналото. И понякога изкушението и гравитацията ще се опитват да ви засмучат обратно в стария начин на живот. Няма да се борим с това. Просто ще наблюдаваме с велика мъдрост и чувство за хумор.

Мъдрост и чувство за хумор - бих казал че именно до това ще стигнем в Серията Разкриване. Кутхуми притежава това качество - мъдрост и чувство за хумор. Ако можехте да си представите бъдещия си живот, мъдростта и чувството за хумор - и енергията, която ви служи, но мъдростта и чувството за хумор - какъв прекрасен начин на живот. Да бъдеш мъдър и смешен едновременно. Колко прекрасно.

И така всичко се случва и е удивително. Изглежда че ... понякога някои от вас си мислят, че всичко става много бързо. Всичко става докато света се променя. Разказвах за някои промени в планетарен мащаб, други говорят за това много повече от мен, но аз говорих за промените на планетата ставащи на ниво човешко съзнание, на ниво зелена планета. Много хора все още отричат, живеят в отрицание. Не задължително Шамбра, но хората като цяло отричат това, което се случва. Те не искат да стават промени. Повсеместни промени се случват всеки ден все по - бързо и по - бързо. Много хора си крият главите в пясъка, крият се в домовете си - може би да подобрят нещо малко от малко, но като цяло е все същото - и промяната ще бъде невъзможна. Много ще игнорират промените ставащи по света много по - бързо от всякога.

По някога у вас може да се появи желание да не искате промените на планетата, всичко да си остане както си е било. Така няма да стане. Всичко ще бъде нито добро, нито лошо. Просто вие се променяте.

Факт е, че вече преминахте през тези промени. Вие всъщност внесохте съзнание в много от тези промени. Сега това става по целия свят и много скоро хората наистина ще се събудят и ще разберат че света, какъвто са го познавали, света в който са живели

много животи, получавайки опит, много бързо се променя. Не само заради това, че Гая си тръгва, но и с навлизането на технологиите. И повече от всичко – заедно със съзнанието на хората. Ето какво наистина променя всичко – съзнанието на хората. Това, което наистина променя планетата, това са тези като вас, които са решили да останат тук въплътени, осъзнати; не излизайки да проповядват от импровизирана трибуна, без да се опитват да променят някого, без да карат велосипеди и да чукат по хорските врати, а просто намирайки се в своето сияние. И това е, просто намирайки се в своето сияние. Ето какво предизвиква още по – големи промени.

Знаете, говорих за това преди много години, на събитието наречено Квантов Скок. Говорих за всички промени случващи се на планетата в медицината, технологиите, финансите, производството, енергетиката, навсякъде и всичко това е благодарение на съзнанието. Ако не беше съзнанието, това нямаше да се случва не само с вас, но и с много други хора из цялата планета.

И така, нека вдишаме дълбоко.

Започваме Серията Разкриване. Искаше ми се в началото да показват някаква хубава заставка. Серия Разкриване, това правим. Ние правим това. И почистването вкъщи също отне известно време. Трябва да се съсредоточим. Тези, които наистина, действително желаят да позволят своето въплътено Осъзнаване; трябваше някак да се отърсят от останалите, защото те – ще бъда откровен – те просто се хранеха с енергия. Те се възползваха от тази работа, от тази самоотверженост, която проявявате тук. Те се опитваха да се хранят с енергия и ни се наложи да им предложим да си тръгнат и те го направиха. За това следващите няколко години, останалата Шамбра, аз – ще потънем дълбоко в опита. В това, което ще правим през следващите няколко години ще има яснота. След това бъдете внимателни. Тук ще има съвсем друга игра. Следващите няколко години ще имаме затворена, сплотена група в която ще има много яснота относно това с което ще се занимаваме и какъв опит ще получаваме. Добре.

Вдишайте дълбоко.

Мъдростта на Шамбра

Сега, моля Линда с микрофона, вземи микрофона, защото предстои една от многото мои любими части. Това е времето за мъдростта на Шамбра. Линда с микрофона, моля.

(пускат заставката за Мъдростта на Шамбра, някои се смеят)

Добре, микрофона включен ли е?

ЛИНДА: Не (още смях).

АДАМУС: Би било толкова неловко да дадете микрофона на някого и той да се кани да сподели мъдростта си и …(Адамус си отваря устата без да издава звук) Добре. И така…

ЛИНДА: Защо гледаш мен?

АДАМУС: Защото ти държиш микрофона.

ЛИНДА: Аз, аз … това е редактора.

АДАМУС: Добре. И така, въпроса.

Въпрос 1

АДАМУС: В края на нашата среща миналия месец ние говорихме за нещо. Казах, “Знаете какво става. Има определена енергия, определена динамика. Ние всички все по – близо и по – близо се приближаваме до истинското чисто Осъзнаване и кога по дяволите ще стане това? Защо вие сякаш се разпадате на части? Защо ви се струва че правите две крачки напред и пет назад? Какво значи това?“ Аз отговорих, “Вие се проверявате“.

Това не го прави Духа и който и да било друг. Вие се проверявате и това е своего рода естествено – неестествено явление, което се е случвало с всички Възнесени Майстори. Вие наистина преживявате период на самопроверка, дори да не го осъзнавате, но вие се тествате. Толкова сте близо до Осъзнаването, че почти можете да усетите вкуса му.

Имали сте проблясъци. Имали сте едно преживяване или може би няколко. Имали сте моменти на “Аха“ и просто знаете, просто знаете че то е тук. И ето какво става сега в сънищата ви – идва мъдростта на Майстора и помъдрява много от това, което стоеше дълбоко вътре. За това мъдростта прониква дори в сънищата ви и прочиства много боклук. И аз зная, че в тези дни сънищата ви са много некомфортни и изглежда че това ще продължава и продължава, защото се държите за тези проблеми от цяла вечност. Но вие се тествате. Това са правили всички Възнесени Майстори преди своето Осъзнаване. Когато са разбрали, че Осъзнаването вече почти е станало, разбирането за Осъзнаването е накарало човека да се тества.

За това миналия месец казах, “Минавам в страни. Правя почивка“. През по – голяма част от времето аз винаги съм с вас – през по – голяма част от времето. Понякога дълго разговаряме и знам, че понякога ме проклинате, но това е нормално. Точно за това съм тук. Но аз минах в страни, за това ви се наложи да се занимавате със себе си, със своите проверки.

И така, въпроса е следния – и днес ще имам няколко въпроса за Мъдростта на Шамбра – въпроса е такъв: как се проверявате? Какво правите в живота си за да се проверите? Линда, моля.

ЛИНДА: Фу! Не си пипай краката. Пфу! (някои се смеят)

АДАМУС: Добре. Трябва да се сдобием с някакви – как ги наричате – антисептични салфетки за Линда и микрофона, да.

СТЕФАН: Твърде късно.

АДАМУС: Моля те, не си пипай краката преди да ти дадат микрофона (смях).

СТЕФАН: Сега е мой.

АДАМУС (смее се): Да.

СТЕФАН: Как аз …

АДАМУС: Как се проверяваш?

СТЕФАН: Не осъзнавам, да съм се тествал миналия месец.

АДАМУС: Добре. Не е нужно да се проверяваш, но нека просто изиграем една игра.

СТЕФАН: Разбира се.

АДАМУС: Ще я нарека Игра на Съзнанието. Ако се беше тествал, какво би направил? Просто играем.

СТЕФАН: Точно.

АДАМУС: Какво би направил?

СТЕФАН: Ами това е като да имаш нов софтуер или нещо подобно и искаш да се увериш, че всичко работи правилно.

АДАМУС: Разбира се.

СТЕФАН: За това провеждаш всевъзможни експерименти за да откриеш нестабилности и така нататък.

АДАМУС: Разбира се, тестове на софтуера. Но какво става в живота ти? Правиш тестове подобни на тестове за софтуер?

СТЕФАН: Ами, в известен смисъл, все едно искаш да се отървеш от неизправностите.

АДАМУС: Аха. Аха. Вярно е, вярно. И така, как се тестваш?

СТЕФАН: (пауза) Ами, това е добър въпрос (смеят се).

ЛИНДА: Ах! Това…

АДАМУС: Ехо! Да, това е добър въпрос.

СТЕФАН: Добър въпрос.

АДАМУС: Отговорът винаги може да бъде, “Още не съм стигнал до осъзнаването на отговора“ (смях).

СТЕФАН: Точно.

АДАМУС: Означава, “Не зная“, но в крайна сметка ти не произнасяш тези думи. И така проверката на себе си. Просто го изиграй за момент.

СТЕФАН: Ако сам се тествах.

АДАМУС: Да, да. Какво щеше да направиш?

СТЕФАН: Как бих го направил?

АДАМУС: Да. Аха. И ти го правиш точно сега между другото.

СТЕФАН: Вярно е.

АДАМУС: Да.

СТЕФАН: Тоест, знаеш ли мисля, че въпросът е в това какво тестваш?

АДАМУС: Да.

СТЕФАН: И после разбираш, че няма смисъл.

АДАМУС: Да. Да.

СТЕФАН: Сякаш …

АДАМУС: Ще бъда истински глупак, защото иначе това ще продължава и продължава, защото …

СТЕФАН: Знам.

АДАМУС: … това е всъщност твоя тест. Отсъствие на яснота, “Не съм сигурен на къде да тръгна, какво ще правя. Няма да поемам никакви отговорности. Нямам това намерение – не искам… “Отсъствие на яснота. Така че ти постоянно се проверяваш бидейки неясен.

СТЕФАН: Аха.

АДАМУС: Не, същото е което правиш сега на микрофона, стоейки с микрофона. И …

СТЕФАН: Всичко ми е ясно. Да (смеят се).

АДАМУС: Е, ясно ти е, че нищо не ти е ясно. С други думи това е отличен тест за теб. И не че те упреквам, но щом седиш на тези столове, ще те дразня. Не, няма защо да се чувстваш виновен. Теста е в това да нямаш яснота.

СТЕФАН: Да.

АДАМУС: Да. “Мога ли да запазя липсата на яснота?“ И след това изведнъж се будиш и си мислиш, “Просто ми се иска да имам отговорите. Ще ми се всичко да се появи. Ще ми се да се появи знание. Ще ми се наистина да имам визията за всичко това. Ах, по – добре да се върна към липсата на яснота“. Това е един вид тест. Това е почти обратен тест.

СТЕФАН: Вярно е. Тоест тези ситуации се случват, а после внезапно се появява яснота. Това продължава няколко дни …

АДАМУС: Тогава защо се връщаш към неяснотата?

СТЕФАН: Към неяснотата.

АДАМУС: Да. Защо се връщаш там? Това не ти трябва.

СТЕФАН: Ами, струва ми се, че това е част от човешката природа.

АДАМУС: Не, не е така.

ЛИНДА: Хммм.

АДАМУС: Не, не е така. Не. Това е *част от* човешкия ти опит.

СТЕФАН: Вярно е.

АДАМУС: Но в книгата няма нищо. Видях в книгата за човека. В нея не се казва, че трябва да пребиваваш в неяснота.

СТЕФАН: Но, знаеш че има такива остатъци от миналото.

АДАМУС: Така че това е отличен тест за себе си – да се върнеш към неяснотата.

СТЕФАН: Вярно е.

АДАМУС: И да провериш дали ще можеш да проясниш неяснотата и да придобиеш яснота.

СТЕФАН: И да се гордея.

АДАМУС: Да. И това не е критика, а наблюдение и много от вас правят същото. Мислят си, “Просто за известно време ще бъда в неяснота“. Това е странен тест. Искаш ли да придобиеш яснота?

СТЕФАН: Да.

АДАМУС: Добре. Това беше ясно. Добре. Добре. За това престани да се проверяваш за отсъствие на яснота.

СТЕФАН: Добре.

АДАМУС: Да. Това е.

СТЕФАН: Лесно е.

АДАМУС: “Лесно е“ – казват те (смеят се).

СТЕФАН: Благодаря.

АДАМУС: Благодаря. Как се проверявате? Как се проверявате? (смях, Линда си чисти микрофона)

СТЕФАН: Мил съм си краката. Чисти са! Имам чисти крака!

АДАМУС: Или да си бъркаш в носа! (още смях)

ЛИНДА: *Бууум!* (прави се че удря Алис по главата)

АДАМУС: Линда, ти (Линда се смее, защото Алис се прави че търка микрофона под мишниците си). Линда, може да носиш ръкавици …

ЛИНДА: Вече го обмислям … да, да!

АДАМУС: Носи си гумени ръкавици.

ЛИНДА: Трябва ми гумена ръкавица.

АДАМУС: Да, да.

ЛИНДА: Това отиде твърде далеч (Алис се прави че търка микрофона на още места по тялото си). О! (смях) Искам …

АДАМУС: Хей, всички ние сме семейство! (Адамус се смее)

ЛИНДА: Бррр!

АДАМУС: Всички сме семейство! И така как проверяваш Линда? Тоест как се проверяваш? (още смях) Как се проверяваш?

АЛИС: Мислех за това, за което говореше Стефан. Бих казала същото, но не мисля, че се проверявам.

АДАМУС: Нима?

АЛИС: Но почакай.

АДАМУС: Да, да, да.

АЛИС: Почакай. Почакай малко. Миналия месец вероятно заради Кихак и това, което правим тук, се появи чувство за осъзнатост.

АДАМУС: Да, да.

АЛИС: И после имаше моменти, в които не го усещах и тогава си мислех, “Как така?“ Защо не мога да остана в него? А след това получавах отговора. Защото когато се случва това все още е много интензивно за тялото, човешкото тяло.

АДАМУС: Вярно е.

АЛИС: И за това ако се проверявам, то това е проверка за навлизането ми в Осъзнатост, все едно си казвам, “Ох! Аах! Това е силно. Уф! Върни се!“

АДАМУС: Да.

АЛИС: Така че за мен … Не знам има ли смисъл в това.

АДАМУС: Разбира се. Както, когато си потапяш пръста във водата преди да се потопиш изцяло в нея.

АЛИС: Аха.

АДАМУС: Най – големия страх при теб, както и при много Шамбра – е биологията. “Какво ще стане с тялото ми?“

АЛИС: Вярно. Безусловно.

АДАМУС: Знаеш ли, имаш хубав ум, добър балансиран ум.

АЛИС: Аха. Аха.

АДАМУС: Но, “Дявол да го вземе, това ще ме убие ли?“

АЛИС: Аха.

АДАМУС: Сърдечен пристъп? Болест? Нещо подобно. Ти си работила в медицината и разбираш особеностите на тялото, за това всъщност това те плаши. Знаеш, че щеше да ти е по – добре ако беше забравила всички тези медицински материали.

АЛИС: Да и това не е шега (смее се).

АДАМУС: Но е мащабно – ти се проверяваш, “Ще си дам малко осъзнатост, а после ще отстъпя. Още ли съм жива?“

АЛИС: Да.

АДАМУС: “Не съм ли се разболяла?“

АЛИС: Абсолютно вярно.

АДАМУС: Така че, да.

АЛИС: Абсолютно вярно. В десетката.

АДАМУС: Но, да кажем … тялото ти поема много удари от всичко това, но всъщност поема много повече всеки път когато започваш – спираш, започваш – спираш.

АЛИС: Хм.

АДАМУС: Какво ако просто навлезеш изцяло? Стига проверки. И какво ако в най – лошия случай тялото ти те подведе?

АЛИС: Да. Да. Казвам на децата си, “Какво е най – лошото което може да стане? Ще умреш. Върни се и го направи отново“.

АДАМУС: Не, не. Няма да ти се наложи да се връщаш.

АЛИС: Не искам да се връщам (смеят се). Да.

АДАМУС: Но този страх от смъртта, той е огромен и това също е проверка, но това е съвсем друга история. Но страха от смъртта, ако отидеш отвъд това … умри сега. Приключи, правим това на някои наши срещи. Разкарай смъртта от пътя си. В краен случай рано или късно ще я преживееш.

АЛИС: Аха.

АДАМУС: Тоест ти навлизаш в това харесва ли ти или не. Но нека започнем да привнасяме нова биология. Имаш добра нагласа и разбиране за биологията на енергийно ниво, не само на медицинско. Но ти наистина перфектно разбираш динамиката в така наречената светлинно тяло, което навлиза. И просто го направи. Бъди пример.

АЛИС: Да. Да. Да, да.

АДАМУС: При твоето разбиране за медицината и енергията, бъди пример. Привнеси го и спри с проверките.

АЛИС: Ще бъде направено.

АДАМУС: Да. Добре.

АЛИС: Аха.

АДАМУС: Благодаря. Благодаря. О! С нетърпение ще го чакам. Да. Просто ти трябваше позволение. И това е. Просто трябваше да си кажеш, “Всичко е наред. Просто го направи“. Да. Още няколко. Как се проверяваш?

АНДИ: А, проверката, да.

АДАМУС: Проверката.

АНДИ: Наистина, много се съмнявам в себе си. Знаеш ли, преди много години …

АДАМУС: Е, това не е тест.

АНДИ: Да, преди много години си казах, “Трябва да се избавя от всичките си страхове“.

АДАМУС: Правилно.

АНДИ: Знаеш ли, през цялото време си мисля, “От нищо не ме е страх“, а после идваш ти и натискаш бутоните (Адамус се подсмихва) и се започва … Мисля, че се страхувам от себе си. Струва ми се че се боя от успеха.

АДАМУС: Вярно е. Защо?

АНДИ: Струва ми се, че …

АДАМУС: Тоест правиш нещо забавно, постигаш малък успех, а после – *бум! – пляс!* – всичко изчезва?

АНДИ: Да. Изникват картини от минали животи, не много приятни и успешни.

АДАМУС: Имаш ли много пари на сметката си?

АНДИ: Сега да, не много.

АДАМУС: Имах предвид много.

АНДИ: О, не, не много.

АДАМУС: На пример шестцифрена сума.

АНДИ: Е … може би (смях).

АДАМУС: Исках да попитам за седем цифрена.

АНДИ: Ами, еми да. Възможно е …

АДАМУС: Добре.

АНДИ: … имам малко пари. Да.

АДАМУС: Но да се върнем на въпроса.

АНДИ: Да.

АДАМУС: Страх те е от успеха, за това си си позволил малко…

АНДИ: Да.

АДАМУС: … бих казал относителен комфорт, но не много голям. И това се отнася до парите. Просто ги използвах като пример, но …

АНДИ: Да, това се отнася до всичко, защото …

АДАМУС: … отношенията?

АНДИ: Когато си успешен ставаш мишена, “О! Така, този има пари. Хайде да му ги вземем. Този пич има чудесен бизнес, може би ще мога да работя с него“. Това е …

АДАМУС: И това са само тези, за които си чувал.

АНДИ: Да.

АДАМУС: Има много хора с много пари за които не си чувал, защото те не … Исках да кажа задници (Линда подскача).

АНДИ: Кажи го. Няма проблем.

АДАМУС: Но ще го кажа. Те не мигат със светлини наоколо. Знаеш ли, че на планетата има много богати хора, които сами по себе си са много тихи. Те не сигнализират енергийно така че всички да разберат. Те позволяват изобилието в живота си и нямат нужда да правят шоу от това. Вие чувате само за тези, които се намират в центъра на вниманието, защото искат да бъдат там, иначе нямаше да организират фойеверки и илюминации за да ходят всички след тях.

АНДИ: Това ми харесва. Благодаря.

АДАМУС: За какво?

АНДИ: За информацията.

АДАМУС: О, добре, добре.

АНДИ: Това е различно мислене.

АДАМУС: И така, ти се проверяваш може да се каже, силата си, успеха си, личността си и това става отново и отново. Виждам че с това са свързани и някакви отношения.

АНДИ: Да. О, да. Да.

АДАМУС: Да. О, да.

АНДИ: Да. Да.

АДАМУС: Вярно е. Да.

АНДИ: Нещо пикантно (някои се смеят).

АДАМУС: Да, да. И така защо Анди, защо се проверяваш така?

АНДИ: (пауза) Може би от страх от самия себе си.

АДАМУС: Добре.

АНДИ: Страх от успеха.

АДАМУС: Да. Но нима Осъзнатостта не е своеобразна форма на успех? Нещо, върху което работиш от известно време? Как ще попаднеш в Осъзнаването ако имаш страх, че ще успееш?

АНДИ: За това исках да се освободя от този страх.

АДАМУС: Да. Добре. Защо до сега не си се освободил? (лек смях)

АНДИ: Може би трябва отново да изгледам видеото “Прекрати това“ (смях).

АДАМУС: Няма да е зле.

АНДИ: Да, да. Добро видео. Много ми хареса.

АДАМУС: Но, не и отговора всъщност е на повърхността: защото всичко това ти харесва. Иначе нямаше да го правиш. Това е една от най – простите комбинации от хумор и мъдрост. Ако правиш нещо, което не ти харесва, то най – вероятно е защото, то все още ти харесва. Все още извличаш нещо от него. Все още получаваш нещо. Виж – какво получаваш от това? – а после приключи.

АНДИ: Да. Да. Може би комфорт … как беше поговорката? – Своите дяволи по – близо.

АДАМУС: Вярно е. Правилно. Да. И работата не е в парите, не е в успеха, а става дума за Осъзнаването и за това, че ако се страхуваш от себе си, ако се съмняваш в себе си, тогава ще прилагаш това и към Осъзнаването.

Отстъпи встрани, разгледай енергийните шаблони в живота си – отношенията, парите – и в миналото си се борил с парите, а после е станало по – леко. Отношенията, парите и тялото ти, твоята биология не са проблем. Но разгледай ги и сега можеш да ги екстраполираш и да кажеш, “Ето какво ще правя в своето Обединяване. Всичко ще проверя. Леко ще мина встрани, а после ще се накажа и ще продължавам усърдно да работя“.

АНДИ: Не ми харесва тази идея.

АДАМУС: Добре.

АНДИ: Но може би точно това и правя, да?

АДАМУС: Може би. Навярно. Не зная. Но темата на предишния Шоуд беше че много често, когато стигате до този момент, да пристъпите към Обединяването в Осъзнатост, продължавате да се тествате. И точно това задържа много хора – проверки, проверки и проверки – "Достоен ли съм? Готов ли съм?" И има още нещо за което много хора обичат да мислят, но в действителност не го правят. Знаеш ли, понякога мечтата е повече от реалността. Понякога хората искат да продължават да мечтаят за просветлението, да говорят за него, да ходят на семинари и тям подобни, вместо просто да го осъществят. Точно това се опитвам да подчертая сега. Да.

АНДИ: Благодаря. Да. Почувствах се по – добре със себе си.

АДАМУС: Да. Да. Добре. Докато не го беше забелязал всичко беше наред, но сега се чувстваш наистина ужасно (смеят се).

АНДИ: Сега ми олекна, да! Благодаря.

АДАМУС: Благодаря. Ще попитаме още двама.

ЛИНДА: Добре.

АДАМУС: Още двама. Как се проверявате? Ой, ой (Адамус се подсмихва).

ШАМБРА 1 (жена): О, боже мой! (някои се смеят)

АДАМУС: Най – лошия ти кошмар (още смях) – да получиш микрофона по време на Шоуд.

ШАМБРА 1: Точно!

АДАМУС: Би ли станала?

ШАМБРА 1: О, боже.

АДАМУС: Да. Бих могъл да те поканя на сцената, но да поговорим от там. Как се проверяваш?

ШАМБРА 1: Хмм. Не знам, Кели, как се проверявам? (смее се) Не знам просто …(Линда охка и публиката възкликва, “О!“)

ЛИНДА: Ооо! Това е тоалетен отговор (някой вика, “О, не!“) Ох!

АДАМУС: Можеш да се възползваш от възможността и да отидеш до тоалетната.

ШАМБРА 1: Ай –ай –ай. Добре.

ЕДИТ: Много лошо.

ЛИНДА: Дай и още един шанс.

АДАМУС: Дай го на някого, който не ти харесва. Дай го на някого (Адамус се подсмихва).

ЛИНДА: Пред теб. Пред теб (някой казва, “Само си измий ръцете“).

ШАМБАРА 1: Не знам.

АЛАЯ: На мен?

ШАМБРА 1: Да (още смях). Боже мой (лек смях).

АДАМУС: Две минути стигат. Някой да те изкара после и това трябва да е мъжката тоалетна (силен смях).

ЛИНДА: О! Не я карай да ходи в мъжката тоалетна!

АДАМУС: Две минути стигат, стига някой да дойде и да я изкара след две минути. И така, добре. Сега микрофона е у теб. И така, проверките. Как се проверяваш?

АЛАЯ: Проверявам се с парите.

АДАМУС: С парите.

АЛАЯ: На пример, “Мога ли да си позволя това? Или не мога да си го позволя?“

АДАМУС: О!

АЛАЯ: “Трябва ли да плащам за това?“ Играя с това.

АДАМУС: Нима? Хората все още се занимават с това? Притесняват се дали ще им стигнат парите?

АЛАЯ: Аха.

АДАМУС: Ах! Ах! Добре. Да. И така, дай ми пример за това което си правила наскоро, когато си се опитвала да решиш дали си струва да си купиш нова кола или не.

АЛАЯ: По – скоро да си купя къща.

АДАМУС: Да си купиш къща, добре.

АЛАЯ: Аха.

АДАМУС: Да.

АЛАЯ: Да си купя къща.

АДАМУС: Отлично.

АЛАЯ: Трябва ли аз …

АДАМУС: Купи ли си я?

АЛАЯ: Още не.

АДАМУС: Защо?

АЛАЯ: Усещам, че сега трябва да бъда по – гъвкава, по – мобилна, не толкова солидна (Адамус се смее). Искам да бъда …(смях)

АДАМУС: Макио! Хм.

АЛАЯ: … достъпна.

АДАМУС: Какво?! *Какво?!*

АЛАЯ: Просто достъпна. По …

АДАМУС: Добре. Добре.

АЛАЯ: Не много постоянна.

АДАМУС: Искам да нарека това, “Наистина скапан живот“ (тя се смее). От кога искаш дом? От колко време си бездомна?

АЛАЯ: Не съм бездомна.

АДАМУС: От колко време нямаш дом?

АЛАЯ: Може би от около шест месеца.

АДАМУС: Така.

АЛАЯ: Аха.

АДАМУС: От колко време искаш дом?

АЛАЯ: Собствен дом?

АДАМУС: Да.

АЛАЯ: От както имах малка къщичка в задния двор, когато бях малко момиченце (смее се).

АДАМУС: Добре. Да се върнем на въпроса.

АЛАЯ: Обичам дома.

АДАМУС: И сега ми казваш, че искаш да останеш в движение.

АЛАЯ: Ами …

АДАМУС: И да си в готовност за всичко.

АЛАЯ: Аха.

АДАМУС: На челото ти свети енергията на дома (тя се смее). Не, истина е. Знаеш ли, има хора номади. Ти си домошар. Това е твоята котва. Твоето място. Твоя храм. И ти цял живот не си позволяваш да имаш безопасен дом.

АЛАЯ: Мм.

АДАМУС: Целия си проклет живот.

АЛАЯ: Ще се разплача заради теб (смее се).

АДАМУС: Когато си била дете, когато си била бездомна и сега очевидно имаш къде да живееш, но мястото не е твое. Безопасен дом – ето това е твоето място – и ти можеш да тръгнеш на пътешествие, можеш да правиш всичко, което пожелаеш – но това е безопасен дом. Гледам в сърцето ти, той е там сега, но ти ми говориш тази пълна глупост, “Искам да остана подвижна“. Не, не. Не, не, не, не.

АЛАЯ: Достъпна? (смее се)

АДАМУС: Достъпна. Най - доброто място за достъпност – е собствения ти дом. Това е просто… нямам намерение да ти казвам какво да правиш или какво не, но…

АЛАЯ: Това е страшно. Това е страшно.

АДАМУС: Защо?!

АЛАЯ: Аз, аз …. Аз, няма да отида в тоалетната (смеят се).

АДАМУС: Не, не, не, не! Един човек на Шоуд. Колко кабинки имаме там? (смях)

АЛАЯ: Мъжката вече е заета!

АДАМУС: Не, дойде време за дома.

АЛАЯ: О, дойде време за дома.

АДАМУС: Дойде време за дома, спри да се проверяваш.

АЛАЯ: Добре.

АДАМУС: Намери си дом. Ще имаш място, където ще бъдеш в безопасност. След малко ще разкажа за домовете.

АЛАЯ: Дом. Дом – толкова е хубаво.

АДАМУС: Дом. Да, дома е хубаво нещо.

АЛАЯ: Обичам дома. Да.

АДАМУС: И така, какво отношение има това към свободата?

АЛАЯ: Това означава, че трябва да премина през …

АДАМУС: Ти се проверяваш. Същото е …

АЛАЯ: Ти ме попита! (смее се)

АДАМУС: Можеш да го приложиш по същия начин. Слушай внимателно. Ти можеш …о, ти свърши ли? (обръща се към Шамбра 1, която излиза от тоалетната)

ШАМБРА 1: О, да.

АДАМУС: Не чух да пускаш водата (някои се смеят), но карай.

Чуй сега, ти можеш също така до го приложиш, “Мисля за покупката на къща, но сега искам да бъда подвижна. Искам да бъда отворена за възможности или още нещо“. Ти правиш същото със своето просветление, “Е, не искам никакви отговорности пред себе си, пред Духа, живота, пред никой. Аз просто … “Ти си страхливка (някои се смеят). Не, истина е. Използваш това като оправдание и това е абсолютно стопроцентово макио. Това са глупости!

АЛАЯ: Добре.

АДАМУС: Да, но ние тук виждаме играта на дом и ти можеш да казваш, “Добре“, но когато започнеш да правиш същото със собственото си Осъзнаване, “Ами, може би още

не е дошло точното време“ или “Ще почакам и ще видя трябва ли да направя още нещо“ или “Просто ще остана отворена и ще видя какво ще каже Майстора“ – това са глупости.

АЛАЯ: Добре.

АДАМУС: Добре.

АДАМУС: Намери си дом.

АЛАЯ: И бъди просветлена.

АДАМУС: Намери си дом и бъди просветлена. Това ми харесва. Да.

АЛАЯ: Просветлен дом.

АДАМУС: Да! Да!

АЛАЯ: Добре. Смени стола! (смях, Алая гледа Едит, която прави гримаса, а Адамус и изпраща въздушна целувка).

Така, още един, а после ще има нов въпрос. Днес ще бъде дяволски дълъг ден. Още един. Как се проверявахте в последно време? О! Надявам се камерите да са успели да уловят изражението на лицата им, когато получават микрофона. Как се проверявате?

СЮ: През последните няколко месеца изпитвах невероятен гняв.

АДАМУС: Да, да. О, добре.

СЮ: И го проектирах върху външния свят.

АДАМУС: Да.

СЮ: Изглежда не съм го насочила навътре, защото наистина приех, “Спрете това!“.

АДАМУС: Правилно. Правилно. И така, риташе кучета и тям подобни?

СЮ: Не. Крещях на шофьорите …

АДАМУС: А те чуваха ли те? (тя кима) О, чуваха те! (смях) Да. А ти правиш ли някакви жестове?

СЮ: Не.

АДАМУС: Не, не. Просто викаш.

СЮ: Да, имам много силен глас.

АДАМУС: А какво им крещиш? Никога не съм се возил на кола. Много пъти съм яздил коне, но на кола не съм се возил. И какво представлява?

СЮ: На пример, “Разкарай се, идиот“.

АДАМУС: Да.

СЮ: Да. Или …

АДАМУС: Как те чуват, ако стъклата са …

СЮ: Стъклата са свалени.

АДАМУС: О, свалени са (смеят се). Как го правиш? Как го правиш? Да си представим, че аз съм в колата си и те засичам, какво правиш?

СЮ: Когато го видя в огледалото за обратно виждане, му извиквам, “Разкарай се идиот!“.

АДАМУС: Въртиш ли се?

СЮ: Да (тя се смее).

АДАМУС: О, въртиш се.

СЮ: Не, гледам в огледалото.

АДАМУС: А, точно, точно. Добре.

СЮ: А енергията е насочена към …

АДАМУС: Просто исках да чуя как всъщност се случва това. И така аз съм те засякъл или съм те приближил твърде близо отзад – какво става?

СЮ: Разкарай се идиот!

АДАМУС: Ох! И така, добре. Добре (лек смях). И така проблем с гнева.

СЮ: Точно.

АДАМУС: И как се проверяваш с това? Според мен това е повече проверка на другите хора.

СЮ: Наскоро стигнах до това осъзнаване, че гнева ми пречи да остана на саме със себе си. Така че продължавам да го проектирам върху външния свят.

АДАМУС: Аха.

СЮ: Не че ми трябва гняв, имам нужда от яснота.

АДАМУС: От колко време в този живот си потискала гнева си?

СЮ: О, боже! От раждането си.

АДАМУС: Да. Тоест отдавна. Много потискане.

СЮ: Точно.

АДАМУС: И както знаеш това се отразява на тялото.

СЮ: Вярно е.

АДАМУС: Не много добре.

СЮ: Точно.

АДАМУС: Така че това не се брои за проверка, а само за викове. Тоест ти не излизаш от колата с бейзболна бухалка, нали?

СЮ: (смее се) Не.

АДАМУС: Добре. Просто малко викаш. И знаеш ли какво? Много от вас започват да се учат да стават почти невидими. Иначе казано можеш да ругаеш, “Разкарай се…“

СЮ: Идиот.

АДАМУС: “…идиот“, можеш силно да крещиш, но никой няма да го забележи. Никой няма да те види. Никой няма да те чуе. За теб това е добре, освобождаваш се, но – се движим по периферията, не с това се проверяваш. Как в действителност се проверяваш?

СЮ: Ами имаше още едно “аха“ за любовта към себе си – в този миг усетих невероятно дълбока любов към самата себе си.

АДАМУС: Да.

СЮ: И си закрих лицето с ръце.

АДАМУС: Добре.

СЮ: И … да.

АДАМУС: Така се проверяваш – взимаш нещо подобно, вкарваш го в ума си за да провериш дали ще можеш да направиш от него ментална концепция. Притежаваш интересен начин да усещаш ума и дори най – великото “аха“ - се опитваш да разложиш на ментален файл, вместо да му позволиш да бъде свободно открито чувство. И се

проверяваш като си задаваш въпроса, “Достатъчно ли съм умна, за да го направя?“ Това е като фундаменталния въпрос на живота ти, “Достатъчно ли съм умна?“

СЮ: И още бих добавила – да разкрия чувствата си, да ги позволя.

АДАМУС: Именно, ето какво става, когато много мислиш. Когато взимаш прекрасно чувство – естествено, чисто, вътрешно чувство, наистина приличащо на осъзнаването – усещаш го, а после човека бързо се опитва да го вкара като файл в менталната картотека. Това е начин за самопроверка. Това е начин, но също така и лек страх да отвориш чувствата си, особено когато си мислиш, че ще се ядосаш – ти всъщност се опитваш да го потиснеш. Но опитай се да не раздробяваш всичко веднага на файлове.

СЮ: Вярно е.

АДАМУС: Ти усети любовта към себе си и вместо да я анализираш или да си мислиш, “И така, това чувство влиза във файла със заглавие“ “любов към себе си“ и сега ще го анализирам и …“. Престани да правиш така. Това само ще те забави.

СЮ: Добре.

АДАМУС: Яко (смеят се). Добре.

Нека вдишаме дълбоко това.

Всички сте се проверявали по множество различни начини, докато наближаваме Осъзнаването. Това е съвършено естествено, така че не се притеснявайте за това. Не се обвинявайте. Постъпвате така, защото всъщност си задавате въпроса, “Наистина ли съм готов? Аз наистина, наистина, наистина, наистина ли съм готов?“ А после си правите следващата малка проверка.

Започнете да наблюдавате своите навици и шаблони, които повтаряте в живота си и както вече казахме – за проблема с жилището. Просто го направи. Престанете да се

проверявате и да го правите по такива странни начини. Нека просто приключим с проверките, става ли? Започнете добре да осъзнавате проверките.

Но има още един важен момент и ще повдигна темата точно сега, на последния Шоуд от Серия Крила, защото виждате ли, вашите крила започват да се подават. Започват да се подават от пашкула на пробуждането. Вашите крила започват да се разкриват, но по тях има нещо много лепкаво, много лепкаво и трябва да поговорим за това.

Въпрос 2

Ще започна с въпрос – Линда с микрофона, с мръсния микрофон (лек смях). Ще започна с въпроса – жертви ли сте?

Линда, микрофона, моля. Ти жертва ли си?

ДЕЙВИД: Бих казал – да, безусловно.

АДАМУС: О. Добре. Обясни.

ДЕЙВИД: Току що получих микрофона! (силен смях)

АДАМУС: Това е добър пример за мъдрост в съчетание с хумор. Жертва ли си?

ДЕЙВИД: А осъзнато – не.

АДАМУС: Аха.

ДЕЙВИД: Но след няколко хиляди живота, знаеш ли на вртележката можеш да очакваш да имаш проблем с това.

АДАМУС: Добре (лек смях). Как мислиш, жертва на какво си? Хм.

ДЕЙВИД: За мен най – големия проблем – са съмненията, но те са създадени от мен самия.

АДАМУС: Вярно е.

ДЕЙВИД: Сам натискам спирачките в живота си. Всъщност това няма общо с жертвата. Аз натискам спирачката.

АДАМУС: Аха. Но ти чувстваш ли се като жертва?

ДЕЙВИД: Всъщност не.

АДАМУС: Така. Добре. Ти си преминал през Школата по Сексуална Енергия. Ти си учител на Школата по Сексуална Енергия, за това добре разбираш енергията на жертвата. Но казваш, че не си жертва.

ДЕЙВИД: Да, така казвам. Току що го казах.

АДАМУС: Добре (Дейвид искрено се смее). Добре, карай. Не, това …

ДЕЙВИД: Не знам защо направих така! (Адамус се смее)

АДАМУС: Добре. Благодаря. Следващия. Ти жертва ли си?

ШАМБРА 2 (жена): О, боже.

АДАМУС: Имаше погледа на жертва, когато получи микрофона. Нима никой не може да се усмихне взимайки този дяволски микрофон?“ Благодаря Линда. Чаках го“. Да. Ти жертва ли си?

ШАМБРА 2: Не е вярно (смее се). Извинявай. Мисля, че по – рано бях жертва, защото това е свързано с масовото съзнание, а сега в живота ми …

АДАМУС: Нима *не* искаше да получиш микрофона днес?

ШАМБРА 2: Не.

АДАМУС: Не искаше да го получаваш, така ли?

ШАМБРА 2: Да.

АДАМУС: Да.

ШАМБРА 2: Страшничко е.

АДАМУС: Ти спомена на Калдре, че се притесняваш за английския си?

ШАМБРА: Да.

АДАМУС: Да, имаш прекрасен английски. Да. Ах! Да. Това беше бързо разсейване, а сега можем да се върнем на темата. И така, жертва ли си ?

ШАМБРА 2: Мисля, че сега – не.

АДАМУС: Не.

ШАМБРА 2: По – рано – да.

АДАМУС: А по – рано жертва на какво беше най - вече?

ШАМБРА 2: На масовото съзнание.

АДАМУС: Да, да. Това е съществено.

ШАМБРА 2: На страха.

АДАМУС: Но ти идваш от чудесна страна, в която живеят прекрасни хора, които са били подлагани на нападения, изтребление, насилие, множество различни напасти.

ШАМБРА 2: Аз съм от Полша и …

АДАМУС: Конфликтна точка.

ШАМБРА 2: Да. Преместих се тук преди 16 години. За това сега се чувствам много добре. А ето че имам проблем с работата (смее се).

АДАМУС: Какво работиш?

ШАМБРА 2: О, не искам да говоря за това. Извинявай, защото хората…

ЛИНДА: О, задръж…

АДАМУС: Тя е шпионка. Тя е шпионка (смях). Те никога не говорят. Добре. И така, въпроса – ти жертва ли си? Идваш от страна в която съществува огромно наслагване на съзнанието на жертва. Правили сме среща там. Бих искал да дойда още веднъж, защото в Полша има да се свърши още работа с Шамбра…

ШАМБРА 2: Да, разбира се.

АДАМУС: … за да се освободи всичко.

ШАМБРА: Особено в момента, що се отнася до религията.

АДАМУС: И така, ти жертва ли си? Да или не?

ШАМБРА 2: Не.

АДАМУС: Не. Добре, хубаво.

ШАМБРА 2: Вече не.

АДАМУС: О, добре. Добре. Приятно е да виждам, че сме оставили това назад. Още няколко.

ШАМБРА 2: Благодаря.

АДАМУС: Това е групово изследване. Ти жертва ли си?

ЛАРА: Не.

АДАМУС: А била ли си скоро? Преди пет години, десет години?

ЛАРА: Да.

АДАМУС: Да.

ЛАРА: Да.

АДАМУС: Ах! На какво?

ЛАРА: Може би на своята неувереност …

АДАМУС: Живота с Мофо (мъжа и) не те прави автоматично жертва.

ЛАРА: Има нещо такова! (смях)

АДАМУС: Автоматично (смеят се). Това предизвиква опасения, но не те прави жертва.

ЛАРА: На своята неувереност, отсъствие на яснота и безпокойство.

АДАМУС: Аха. Аха. А в миналото, в детството и така нататък?

ЛАРА: Не.

АДАМУС: Не, не, не.

ЛАРА: Не.

АДАМУС: Не.

ЛАРА: Просто зрял опит, мисля.

АДАМУС: Добре. Но това е било в миналото?

ЛАРА: Не.

АДАМУС: Така. Тоест съществува …

ЛАРА: Не, вече не се чувствам като жертва.

АДАМУС: Не се чувстваш като жертва?

ЛАРА: Нем.

АДАМУС: Добре. Но тук чувам някакво противоречие.

ЛАРА: Аха. Имам …

АДАМУС: Ти не си жертва, но все още има остатъци. Какво става?

ЛАРА: (смее се) Все още чувствам силна неувереност и безпокойство.

АДАМУС: Неувереност – не е точната дума.

ЛАРА: Хм.

АДАМУС: Знаеш ли коя е?

ЛАРА: Коя е?

АДАМУС: Това ще ми послужи за преход.

ЛАРА: Моля.

АДАМУС: Не. Трябва ти сама да го кажеш.

ЛАРА: Ако знаех.

АДАМУС: Защо го наричаш неувереност? Така каза, нали?

ЛАРА: Аха.

АДАМУС: Защо се наказваш така? Защо се наказваш? Знаеш ли какво е това?

ЛАРА: Нерешителност?

АДАМУС: Не, не е това.

ЛАРА: Не е това.

АДАМУС: Въртиш се в кръг около думата.

ЛАРА: Аха.

АДАМУС: Коя е?

ЛАРА: Страх.

АДАМУС: Близо си.

(тя мълчи)

Коя е думата? На върха на езика ти е. На половина си го разбрала.

(отново мълчи)

Красиви обувки (казва го на Джейсън, седящ на предния ред).

ДЖЕЙСЪН: Благодаря (смее се).

АДАМУС: Харесват ми (лек смях). Може да обуем на Калдре нещо не чак толкова изрязано (смях; говори за сандалите на Калдре). О, извинявай до къде бяхме стигнали?

ЛАРА: До страха, но не съвсем.

АДАМУС: Ако можеш да кажеш тази дума, ти наистина ще изчистиш много боклук от себе си.

ЛАРА: Добре.

АДАМУС: Добре. Говорим за неувереността, съмненията. Ти използва още някакви макио думи. Вече не се чувстваш жертва.

ЛАРА: Не.

АДАМУС: Не те преследват никакви външни обстоятелства. Но какво става? Коя е най – силната емоция която си изпитвала през последните десет години?

ЛАРА: Ами..

АДАМУС: Усещането, че съм заседнала?

АДАМУС: Не.

ЛАРА: Чувството … Не зная – тъга.

АДАМУС: Между другото – чух го.

ЛАРА: Знам.

АДАМУС: Да.

ЛАРА: Но няма да ходя в тоалетната.

АДАМУС: Добре. Карай (лек смях). Добре, хубаво. Ще го премълчим, защото в момента се усеща голямо напрежение тук. Би било досадно, защото ще ми се наложи да отида заедно с теб, за да продължим (смях).

ЛАРА: А също и оператора. Ще бъде много странно.

(лека пауза)

АДАМУС: Ако аз кажа думата за теб ефекта от прочистването на боклука се намалява на половина. Ако я кажеш ти, то всичко ще се махне (тя въздиша). Нима не е забавно как ума блокира всичко? Ти много добре знаеш за какво говоря, но не можеш да подбереш думата, а това е една от …

ЛАРА: Усещам го.

АДАМУС: Усещаш го. Това е една от самопроверките.

ЛАРА: Да.

АДАМУС: И бих казал че може би 30 – 40 процента от вас са го разбрали, но – *ооо* – какво да правим?

(тя мълчи)

Искаш ли да ти я кажа?

ЛАРА: Да.

АДАМУС: Добре. Върни микрофона на Линда, за малко ще приключим с въпросите и ще ви кажа основната си мисъл. Но добре усети това, за което говоря за да можеш – *пффф* – за да можеш наистина да се освободиш. Добре. Приглушете светлината, моля.

Има един въпрос по който трябва да поговорим, това е лепкав и труден въпрос и това е което искате да освободите, но няма да го направите веднага. Ще отнеме известно време, защото е много лепкаво, закостеняло, уродливо и то ви прави жертва. Това ви прави жертва.

Всички вие изминахте дълъг път, придобихте голяма мъдрост и наистина престанахте да бъдете жертви на родителите си. Нима не ви се струва, че това е било преди няколко века – проблеми в семейството и техните обвинения? Престанахте да бъдете жертви на своите бивши, бивши мъже и жени, родители, любовници, защото осъзнахте, защото това влачи след себе си огромен боклук. За това престанахте да бъдете жертви.

Престанахте да бъдете жертви на масовото съзнание като цяло. Тоест разбрахте, че то все пак съществува, може да привлича, но вие повече няма да му позволявате да ви безпокои. Но остана още един проблем – жертвата, голям проблем с жертвата и това - е жертвата на чувството за вина, на чувството за вина.

Чувството за вина

То ви прави жертви, "Виновен съм за това, че съм навредил на друг човек. Виновен съм че не съм добър човек. Виновен съм, че все още влача със себе си това, което съм направил отдавна – своите тайни", това може да бъдат мръсни тайни или просто дълбоки тайни. И чувството на вина прави от вас по – голяма жертва, по – голяма от всичко външно. Сега ние разтваряме крила и сме готови да излетим от пашкула и ако по крилата ви лепне този боклук, ще ви е трудно да летите. Много ще падате. Време е да видите чувството за вина вътре в себе си.

Това е забавно, защото тя е там, но вие знаете че е там, знаете какво представлява, но ума си играе с вас. Умът силно ви залъгва и на първо място ще отрича, че вие сте жертва, докато в крайна сметка не разберете че вашето собствено чувство за вина – е най – голямото чувство на жертва, което някога сте изпитвали. Вашето чувство на вина е много по – голямо от чувството че сте жертва на голямо семейство или неприятни отношения, работа или каквото и да било.

Вие се вкопчвате в тази вина. Вкопчвате се в нея от срам. Вкопчвате се в нея и това е най – основния начин да се проверявате. Не пускате това, защото чувствате твърде голяма вина. Чувствате че сте направили нещо толкова ужасно, че не можете да го пуснете. Как *може* да се пусне това? Как може просто – *щрак!* – да го накарате да си тръгне? Нещо вътре във вас ви казва, "Няма да е правилно просто да се освободиш от това. Трябва да нося това като напомняне, за да не бъда вече лош човек". И това чувство на вина ви превръща в жертва. Обикновено човек се чувства жертва на нещо външно.

Но в действителност най – силното усещане за жертва, най – голямата причина за появата на усещането за жертва – това сте вие самите, вашето чувство за вина.

Това е интересна дилема. Какво да направите с това? Как да се справите с чувството за вина? Веднага мога да ви кажа и болшинството от вас знаят, че с вината не може да се борите. Тя ще победи. Тя знае всичките ви слаби места. Какво да правите тогава?

Не можете да навлезете във въплътеното майсторство бидейки жетва. Престанахте да бъдете жертва на множество външни обстоятелства, но какво да правите с вътрешните усещания? Какво да правите с чувството за вина?

Докато говоря, усетете енергията в стаята – вашата енергия. Възниква удивителен спомен за миналото. Усещате как енергията нараства, когато всеки от вас се вглежда в чувството си за вина. И забавното е как ума умее да го крие. Знаете че то съществува. *Знаете*, че го има, но не можете да се сетите за думата. Проста дума, която е трудно да се произнесе.

Ето какво прави чувството на вина, но ние няма да я преработваме. Всъщност аз изобщо не я понасям. Ние просто ще се освободим от нея. Но това създава чувство за вина (Адамус се смее) към чувството за вина.

Въпрос

Преди да продължим обсъждането искам да ви задам интересен въпрос. Линда отново с микрофона. Ако чувството за вина беше някакъв предмет или същество и имахте много голяма къща (смях в залата, защото Адамус поглежда Алая); ако имахте много голяма къща с множество стаи – с мазе, тераси и така нататък – хубава къща, къде би живяла вината? Линда с микрофона, усилете светлината моля. Къде би живяла вината? Назовете мястото в къщата.

ДЖЕЙН: В мазето.

АДАМУС: В мазето. Защо?

ДЖЕЙН: Защото е непотребна.

АДАМУС: Ненужна. Да. Но тя все пак е в мазето, въпреки че вратата е затворена и тя е дълбоко навътре.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Да. Изпитваш ли силно чувство на вина?

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Да. Сега тя в мазето ли е?

ДЖЕЙН: Не.

АДАМУС: А къде е ?

ДЖЕЙН: Тук с мен.

АДАМУС: А какво ще кажеш за гостната?

ДЖЕЙН: В спалнята.

АДАМУС: В спалнята, добре (лек смях). Гостната и спалнята.

ДЖЕЙН: Те са една до друга.

АДАМУС: Да, да.

ДЖЕЙН: Много близо.

АДАМУС: Да. Говоря за гостната, защото я носиш в живота си. Знаеш ли, това всъщност е по – добре от колкото да я пазиш в мазето, защото докато е там и лежи ти просто забравяш за нея, при това усещайки как енергията и се просмуква нагоре.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Така че тя е в гостната и в спалнята. Не трябва да живееш така.

ДЖЕЙН: Не.

АДАМУС: Не! И знаеш ли, трябва да те попитам – за какво чувстваш вина?

(тя мълчи)

Между другото не очаквам отговор (лек смях). Възникна такова напрежение в момента, “Слава богу!“ (Адамус се смее) Не. Това е риторичен въпрос. За какво в действителност изпитваш чувство на вина? Кой създава тази вина?

ДЖЕЙН: Аз.

АДАМУС: Да, човекът.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: На Майсторът не му пука.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Също и на Бог, на Аз Съм на всички тях. На човека му харесва да си мисли, че не му е все едно. На тях не им пука! Не им пука. И така ти осъждаш нещо в живота си и то се превръща във вина и сега влачиш тази вина със себе си.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Мислиш ли за чувството на вина, тоест напомня ли то за себе си един два пъти на месец?

ДЖЕЙН: В последно време изплува много по – често.

АДАМУС: Много по – често. Интересно защо? Заради Шоуда (смеят се). О, наложи се – за всички които са тук или гледат онлайн – трябваше да извадим всичко свързано с вината. Всъщност за това ми се наложи да се махна за 30 дни. За да позволя на чувството за вина да се прояви и може би ви е било некомфортно, но не можехте да летите намирайки се в клетката на вината. Така нищо няма да се получи. Искам да кажа, че най – лошата ви постъпка всъщност не е чак толкова лоша.

Харесва ви да си мислите, че е така защото наричам това игра – казвам го не само на теб; това е вашата игра (говори на публиката) и вашата игра (към камерата). За това я наричам игра. Това е *колосална* игра на която играете – чувството за вина.

Добре. Скоро отново ще се върна към това. Ще се върнем към това. Благодаря. Благодаря за отговора.

Къде живее вашето чувство за вина в голямата ви къща? Къде живее?

ЛИНДА: Втори шанс.

ШАМБРА 1: Настоятелна е! (Адамус се смее) Знаеш ли, след като преслушах …

АДАМУС: О, ти премина от “не зная“ към “зная“.

ШАМБРА1: Да.

АДАМУС: И така, добре.

ШАМБРА 1: Да.

АДАМУС: Това е добре.

ШАМБРА: Сега имам много за казване.

АДАМУС: Да, да. Да. Би ли станала?

ШАМБРА 1: След като изслушах някои Шоудове, в тях винаги казваш, “Пуснете. Освободете се“.

АДАМУС: Да, да.

ШАМБРА 1: “Това вече не е ваше“.

АДАМУС: Разбира се, разбира се. Къде живее твоето чувство на вина?

ШАМБРА 1: Никъде. Вече не изпитвам чувство на вина, защото направих всичко, което ми беше по силите, което някога съм правила …

АДАМУС: Готов съм да поспоря, че има. Готов съм да поспоря. Радвам се че мислиш, че няма, но …

ШАМБРА 1: Опитвам се да мисля така … (смее се).

АДАМУС: … готов съм да поспоря, че има.

ШАМБРА 1: Наистина ли?

АДАМУС: Да, всъщност има. Има го във всички. Във всеки човек на тази планета в някаква степен има чувство на вина. Да.

ШАМБРА 1: Разбирам, че всички сме хора.

АДАМУС: Точно.

ШАМБРА 1: Исках да кажа, че преминаваме от Старата Енергия към Новата Енергия, защото живеем в това време. Ние сме свързващото звено.

АДАМУС: Не виждам смисъл в това.

ШАМБРА 1: Не? Не виждаш смисъл в това?

АДАМУС: Не, не, не, не.

ШАМБРА 1: Не, това …

АДАМУС: Не, чувам думи, но …

ШАМБРА 1: Знаеш ли, виждам смисъл в това че … карай…

АДАМУС: Имаш ли вътрешно чувство на вина?

ШАМБРА1: Ами знаеш ли, ако имаше нещо такова, бих го нарекла нетърпение.

АДАМУС: Нетърпение, добре.

ШАМБРА 1: Да (тя въздиша).

АДАМУС: Някога с някого държала ли си се зле?

ШАМБРА 1: Ами понякога викам на мъжа ми.

АДАМУС: Би ли държала микрофона по – близа до устата, за да можем всички ние да чуем твоето признание?

ШАМБРА 1: (смее се) Викам на мъжа си. Чувствам вина.

АДАМУС: Викаш на мъжа си.

ШАМБРА 1: Да.

АДАМУС: Да, да. Обичаш ли го?

ШАМБРА 1: Добре, така че се чувствам виновна.

АДАМУС: Би ли държала … обичаш ли го?

ШАМБРА 1: Разбира се! (Линда въздиша)

ЛИНДА: М-м-м.

ШАМБРА1: Така че може би чувствам …

АДАМУС: Нима не усещаш че в това има леко чувство на вина?

ШАМБРА1: Да, викам му. Да (смее се).

АДАМУС: Защо му викаш?

ШАМБРА1: Защото той …

АДАМУС: Понякога се държи като идиот (лек смях). Не през цялото време.

ШАМБРА1: Да.

АДАМУС: От време на време.

ШАМБРА 1: Не исках да го казвам (смее се).

АДАМУС: Почакай, той близо ли живее? Голям мъж ли е, защото …

ШАМБРА 1: Ами, нали знаеш всеки си има проблеми.

АДАМУС: Вярно е.

ШАМБРА1: Знаеш ли, понякога не съм съгласна с него и той се държи глупаво, за това малко му викам. И се чувствам виновна.

АДАМУС: Как му викаш? Как се казва той?

ШАМБРА1: (въздиша) Майкъл.

АДАМУС: Майкъл. Как му викаш? Любопитно ми е.

ШАМБРА 1: На пример, “Защо си *такъв идиот?!*“

АДАМУС: Да. Понякога и по – силно?

ШАМБРА 1: О, да.

АДАМУС: И какво прави Майкъл?

ШАМБРА 1: Просто ме гледа.

АДАМУС: Просто – добре. Както всеки мъж (лек смях). “Нищо не чувам“. Добре.

ШАМБРА 1: Боже! (смее се)

АДАМУС: Нека се върнем към чувството ти за вина. То не е задължително да бъде свързано с Майкъл, но …

ШАМБРА 1: Защото всъщност не трябва да се държа така. Бих могла да постъпя по друг начин.

АДАМУС: Точно.

ШАМБРА 1: И ако викам, после се чувствам виновна.

АДАМУС: Да, днес няма да се занимаваме с психоанализа, но …

ШАМБРА 1: Аз просто искам той да разбере …

АДАМУС: … проблема с вината, която ще разрушим отива много по – дълбоко.

ШАМБРА 1: Моля?

АДАМУС: (смее се) Проблема с вината е много по – дълбок, от колкото викането по Майкъл. За нея има други причини. И няма да се занимаваме с психоанализа. Ние ще я разрушим. Това е психоанализа на Новата Енергия – *пуф!* – просто я разрушаваме.

ШАМБРА 1: Да, защото трябва просто да продължаваме напред.

АДАМУС: Да. Да.

ШАМБРА 1: Да.

АДАМУС: Добре.

ШАМБРА1: Ето така правя аз. Опитвам се да правя така, така правех. Чувствам се виновна за това.

АДАМУС: В коя стая? В коя стая е тя?

ШАМБРА 1: О, не зная … в гостната.

АДАМУС: В гостната, добре (тя се смее). Да. А в спалнята?

ШАМБРА 1: Не.

АДАМУС: В спалнята няма чувство на вина?

ШАМБРА 1: Ами, не! Ние сме твърде стари (смее се).

ЛИНДА: (смее се) Ох –хо –хо –хо –хо!

АДАМУС: Това е същото като, “не зная“. Твърде стари ли сте? Твърде стари.

ШАМБРА 1: Не!

АДАМУС: Просто за записа – колкото по – стар е човек, толкова по – добър трябва да става в секса.

ШАМБРА 1: Ох, ние дори не спим заедно.

АДАМУС: Не спите …

ЛИНДА: Смятам това за правилно!

АДАМУС: Добре (тя се смее). Но … не … карай.

ШАМБРА 1: О, това е твърде лично! (смее се)

АДАМУС: Линда, не се меси! (смях)

Не, това не е твърде лично. Това е живота. Това означава да живееш. Наистина – когато човек се чувства комфортно в своето тяло, на своята възраст, с …

ШАМБРА 1: Не е така.

АДАМУС: … със своята енергия, всъщност в спалнята трябва да е много по – добре когато сте на 50, 60, 80. Можете ли да си представите на 100? *Бум!* (смях)

ШАМБРА 1: Не, не мога да си представя такова нещо! (смее се)

АДАМУС: Защо? Защо? Това е…

ШАМБРА 1: Ще ми се наложи да живея толкова дълго.

АДАМУС: Дълголетие. Искаш ли дълголетие? Занимавай се със секс.

ШАМБРА 1: Ами, ние трябва …

АДАМУС: Не, правете секс със себе си или с партньора си. Това е една от тайните на дълголетието. Когато престанеш да го правиш, преставаш да живееш (тя свива рамене, Адамус се смее). Каквото и да става…

ШАМБРА 1: Той е болен.

АДАМУС: Това няма значение.

ШАМБРА 1: Това – има.

АДАМУС: Не – можеш да го правиш със себе си, ако ме разбираш правилно.

ЕДИТ: Маструбация.

АДАМУС: О, Едит! (силен смях) Едит не много тихо прошепна, “Маструбация!“ (силен смях) Вижте какво става! Просто се премести на друг стол и … (възгласи и аплодисменти и смях). Това е жената която не обича когато псувам, а сега тя казва маструбация (силен смях). Нима това не е едно и също? (Адамус се смее) Извинявай. Микрофона, Линда. Още един. Още един.

ЛИНДА: Добре. Добре.

АДАМУС: Чувството за вина.

ЛИНДА: Още един, още един.

АДАМУС: В коя стая живее вината ви?

ЛИНДА: И така. Да, тук. О, боже усещам го.

АДАМУС: Да.

ПОЛ: Здравей, Сен – Жермен.

АДАМУС: Здравей. В по – голяма степен, Адамус.

ПОЛ: Адамус.

АДАМУС: Да, имаш ли чувство на вина?

ПОЛ: Разбира се.

АДАМУС: Да. За какво?

ПОЛ: Възможностите, които съм изпуснал, защото съм направил такъв избор.

АДАМУС: Да. Защо изпитваш вина заради пропуснатите възможности?

ПОЛ: Гледаш назад – това е тъпо, че на определена възраст започваш да гледаш назад – и, "Как можех да преживея живота си?". Но всъщност го преживях прекрасно.

АДАМУС: Майсторът гледа назад и вместо да съжалява за това, което не е направил, поглеждайки назад, той разбира че всъщност това е било *И*. Всичко е било направено. Поглеждайки назад вие не си казвате, "О, трябваше да направя така и онака". Казвате си, "Направих това и онова също така". Дори ако си мислите, че просто си измисляте това не е така, защото винаги сте в *И*. Миналото не е сингулярно и не е линейно, за това

си позволете да отидете в миналото и да преживеете потенциалите, които можеше да не проявите на това ниво. Но в коя стая живее вината ти?

ПОЛ: Вината ми живее в кухнята.

АДАМУС: Защо? Защо в кухнята?

ПОЛ: Защото в моето семейство още от детството ми е мястото където живее семейството – в кухнята.

АДАМУС: Да.

ПОЛ: За това всички проблеми обикновено изплуваха на вечеря, причинявайки проблеми с храносмилането (смях).

АДАМУС: А ти позволявал ли си си да си изхвърляш боклука на масата?

ПОЛ: Не.

АДАМУС: Не.

ПОЛ: Не.

АДАМУС: Чувството за вина, нали?

ПОЛ: Да.

АДАМУС: Да. И ви известен смисъл това е умно – да не изхвърляш боклука си на масата. Може би тогава биха те изгонили от масата или нещо подобно (Адамус се смее).

ПОЛ: Там имаше достатъчно боклук, така че за моя никой не мислеше.

АДАМУС: Точно. Съществува голяма вътрешна вина, но не е задължително да обсъждаме причините за нея, защото не сме тук за това. Но е време да пуснем всичко това.

ПОЛ: Вярно е.

АДАМУС: Добре. Благодаря.

ПОЛ: Точно. Благодаря.

АДАМУС: Благодаря.

Край на играта

Бих искал всички да го усетите. Къде живее вашето чувство за вина? Ако това е голяма къща, при някои от вас е в мазето, дълбоко скрито. Няма да избягате от него. Знаете ли половината от боклука - не осемдесет процента, който е в мазето - трябва да се изрине. Никога повече няма да го използвате, но сте оставили там вината като напомняне, просто защото не искате да я освободите.

При много от вас тя е на тавана, горе; наричате го свръхсъзнание в противоположност на подсъзнанието. То се намира в свръхсъзнанието и бих казал че това е по – проблематично, защото не мислите много за тавана, за това което е горе. Но това чувство е там и блокира всичко. В свръхсъзнанието то не ви позволява да се отворите, то блокира всичко. Сложили сте го там и дори да сте забравили, то ви пречи да попаднете там на където сте тръгнали.

При много от вас, то е в спалнята. Чувството за вина в секса - е най - силната от всички вини. Чувството за вина в секса е дори по - силно от чувството за вина, когато човек е

причинил вреда на друг човек, дори ако е убил друг човек. Чувството за вина в секса - е най - силното от всички. И това може да бъде чувство за вина ако се смятате за просто стар перверзник, ако манипулирате другите, което може да е станало дори в миналите животи. Сексуалните магии - са най - ефикасните от всички. Добавяте малко секс в магьосничеството - и то набира сили и някои от вас са прилагали подобни неща в миналите си животи. Но когато вината е в спалнята, е много неприятно, много лошо.

При много от вас вината живее в гостната. Тя е там. Настанили сте я в гостната и не си позволявате да живеете истински. През цялото време танцувате в кръг около вината в своята гостна стая, където преминава живота.

При някои от вас както при Пол тя е в кухнята. Това е начина по който получавате енергия, начина по който се храните. И тогава тя се проявява във физическото тяло.

При някои е в гардеробите. Не толкова във ваната. Няма много вина в банята, което е доста странно. Да. Предполагам че имате други начини да се отървете от боклука.

Но вижте. Къде е чувството на вина? Къде живее то?

А сега, следващата крачка е да не се опитваме да разберем, да анализираме чувството на вина. Време е да признаете че това е голяма проклета игра на която играете. Така е. Играете на собствената си игра на жертва. Жертва с жертва, човек с жертва. Така не трябва да продължавате. Точка. Не можете да се опитате да отидете и да излекувате вината, защото това само ще я усили. Вие просто ще добавите енергия в нея. Но когато признаете че това е голяма игра, това е начин да се проверите и да не си позволите да напредвате и избавяйки се от вината ще можете да излезете от пашкула, да изскочите от него, да полетите.

Но ще опитате да се хванете за нея. Ще се опитате да направите всевъзможно макио. Чухте всичко това днес. Това беше макио. Това беше разсейване. Това не бяха отговори на въпроси. Това беше голям боклук и вие ще се опитате да направите същото. Ще се опитате да разберете това с ума си, “Защо изпитвам чувство на вина?“ И ви гарантирам, че при всеки от вас има проблем с вината. Вие сте жертви на самите себе си. Дойде време да спрете да играете тази игра. Това е въпроса на който трябва да отговорите, “Готов ли съм да престана да играя на жертва? Готов ли съм да престана да се проверявам?“

Вината е странно чувство. Вината е уникална за човека, тъй като се е родила тук. Ако отидете в другите сфери при другите същества, те нямат проблеми с вината. Хората добре са усъвършенствали вината.

Чувството за вина започва с осъждането, когато човешкия разум съди, "Това е добро, това лошо". След това възниква чувството за вина и то вече не е ментално. То е емоция и попада във вените ви в буквалния смисъл, а също така в жизнените ви канали, в енергийните потоци – прониква навсякъде. И тази вина ви изтощава. Тя ви изтощава.

А също така вината засилва драмата. Много от вас ако разгледате живота си ще забележите, че винаги е имало нужда от някаква драма. Съществува директна връзка между драмата и вината, защото веднага щом се появи вината тя спира естествения поток на живота, потока на енергия. И тогава ви трябва драма за да възстановите тази енергия, но се появява чувство на вина заради драмата и това се превръща в самовъзстановяващ се проблем.

Смисъла е в това, че всичко е свързано с това за което говорихме по – рано особено в Школата по Сексуална Енергия – за усещането, че си като жертва или агресор по отношение на външния свят. Но сега трябва да разгледате това как вие играете на жертва по отношение на себе си, изпитвайки чувство на вина. Вече никаква вина. Вече никаква вина и нещо във вас ще се държи за нея, "Аз бях лош. Аз трябва да изпитвам вина". *Стига*. Това е. Свършено е с това. Отворете нова страница и тогава възниква въпроса, "Мога ли просто да обърна страницата?" Тогава вината силно ще заговори, "Не, не. Не можеш. Толкова лесно няма да се отървеш от това. Това ще отнеме много време. Трябва да работим над него. Трябва да се срещнем с чувството за вина и да го преработим … вътрешното дете и така нататък". Не. *Спрете тази игра.*

Нека просто превърнем всичко това в мераб и вече да не разсъждаваме по въпроса. Нека вдишаме дълбоко.

Разрушаване на вината – мераб

В човешкия опит има много чувство за вина.

(музиката започва)

Тя расте, расте и расте и в крайна сметка се превръща в голяма жертва.

Приближаваме този етап по пътя към истинското въплътено Просветление в който трябва да вземем решение. Това е осъзнато решение, което очаква Майсторът, Аз Съм. Това е вашето осъзнато решение. Ще спрете ли да играете на жертва на самите себе си?

Знаете какво е да си жертва на външните обстоятелства – семейство, лоши взаимоотношения, делови загуби и тям подобни. Вече сме преминали през всичко това. Сега трябва да разгледаме това че сте жертва, играете на жертва със собственото си чувство за вина. Вижте как вината ви е карала да живеете, какви решения е трябвало да взимате; как не ви е позволявала да се наслаждавате на множество аспекти от живота си.

Бих казал че най – лошото което можете да направите с чувството за вина – е да я преработвате, да общувате с нея по някакъв начин, да се задълбочавате в нея, да я обсъждате. Точно това иска вината. Трябва да кажете, “Спирам да играя на жертва със самия себе си. Вече никаква вина“. Разрушете я. Ето какво трябва да направим днес. Това не се отнася за другите хора. Всъщност не. Отнася се само за вас и за това къде се намираме в момента.

Колкото и странно да звучи това, хората, болшинството от хората все още имат нужда от чувството на вина. То им трябва за оцеляване, за личността им. Те имат нужда от елемента вина, тъй както и до сега той остава неотменна част от живота им.

Но не и от вашия. Той не ви трябва вече. Не трябва да се контролирате, да не си позволявате да бъдете лош човек.

У Шамбра има много вина свързана със зависимостите. Много вина свързана с отношенията.

(пауза)

И ние сме тук, аз съм тук за да ви извадя от собствената ви игра.

Съществува вина свързана с духовността – по – голямата част от миналите ви животи, които се коренят още в дните на Иешуа е свързана с работата, която сте дошли да изпълните; преживели сте множество животи, в опит да поддържате святостта на тази мъдрост от времето на Иешуа, чувствайки вина за това че сте го направили грешно. Но не е важно в какво е вината. Не е важно да я разбирате.

Важното е ето какво: Преди да започнем да излизаме от пашкула, преди наистина да се появим, трябва да ви попитам – нямаше ме месец – трябва да ви попитам, само аз и ти, на саме – готов ли си да престанеш да играеш тази игра?

Да или не? Това е. Да или не – нищо повече. Не казвай нищо излишно.

Готов ли си да пуснеш чувството за вина, което те прави жертва на самия себе си? Това е *огромна* вина и тя не ти позволява да напредваш.

(пауза)

Можете да кажете, че вината не ви позволяваше да правите грешки. Можете да кажете че вината – е малко самонаказание. Можете да кажете, че не можете да контролирате вината; тя просто е, това е демон. Можете да кажете, че тя идва от някъде отвън. Не. Всичко това е игра.

(пауза)

И аз ви задавам много прост въпрос – готови ли сте да престанете да бъдете жертва? Това е. Можете просто да я пуснете – *бум!*

(пауза)

Думата “жертва“ обикновено се използва във връзка с вашия опит, с взаимоотношенията ви с нещо; да си жертва на нещо или някой външен. Никога не съм чувал това в контекста да бъдеш жертва на себе си – на собственото си чувство за вина, срам. Срам да бъдеш човек. Кривнахте от пътя, дойдохте на тази планета, придобихте физическо тяло.

(пауза)

Мога да поспоря, че никога не сте мислили дали сте жертва на собствената си игра. Но знаете ли в това има нещо, което ви харесва. Има нещо, което много ви харесва в това да сте виновни.

Тук съм за да ви обърна внимание на това.

(пауза)

Чувството за вина – това е една от интересните емоционални характеристики на човека. То е много лепкаво, мръсно, срамно, коварно, докато не спрете и не разберете че това е игра. Вината обича да ви кара да си мислите, че тя е нещо лепкаво мръсно, неприятно, коварно, зловещо което пълзи из къщата ви, метафорично казано, като паяците и термитите. Тя обича да ви кара да си мислите така. Харесва и да ви кара да си мислите че не можете да се отървете от нея, че сте недостойни.

Някак харесвате това чувство. Да. Да, харесва ви. Харесва ви да се чувствате виновни иначе нямаше да е така.

Ще ви разкажа още това онова за вината. В зависимост от това каква е гледната ви точка, може да предизвикате ефекта на незалепваща тефлонова повърхност. Ако не сте въвлечени в нея, не се опитвате да я преработвате и разбирате, ако не се поддавате на емоционалното привличане, то това ще бъде много лесно като тефлонова повърхност. Просто – *шляп!* – и готово.

И от една страна можете да възприемате това като нещо лепкаво, скрито в недрата на дома ви. Не можете да избягате от нея. Ставате нейна жертва, ако искате да играете на тази игра.

Или просто вдишвате дълбоко, престават да играете и тя изчезва. Тя бързо изчезва.

Това са двете страни на една монета. Лепкавата вина, чувството за жертва или – просто да ги пуснете. *Шляп!* И я няма.

Така че още веднъж ви питам. Да или не. Приключихте ли с играта на жертва на себе си?

Вдишайте дълбоко.

Вина, срам – често те са много дълбоко. Но когато сме в подобно безопасно пространство, в действителност е много лесно да се избавим от тях.

На човек често му е трудно. Той се бори и казва, “Не мога да я пусна просто така“ или “Нима вселената не го брои?“ Не. Не го брои. Вселената не води статистика. Само вие го правите.

Усетете това за миг. Усетете Майстора. Майстора – това е мъдростта на всичките ви животи.

Усетете това за миг. Майстора не държи сметка. Майсторът превръща всичко в мъдрост. Майсторът не осъжда.

У Аз Съм има чисто съзнание, няма книги за правилно и неправилно. Аз Съм дори не знае какво е това карма и тя му е безразлична. Всичко това са човешки възприятия.

За това, да, вие можете да се избавите от това чувство на вина по всяко време. Във всеки момент, когато пожелаете да прекратите тази игра.

(пауза)

Искам да се наблюдавате през следващия месец до новия Шоуд.

Колко често ще си мислите и ще се борите с проблемите с вината и страха? Ще ги превърнете ли в мисловно упражнение, посветено на това колко голяма жертва сте? Ще пишете ли истории за вината и усещането, че сте жертва и ще ги публикувате ли в социалните мрежи? Защото ако го правите, вие както и преди ще си останете в тази лепкава енергия. Ще продължите да играете на своята игра. И тя е – ваша. Не нечия друга. Ще останете в драмата.

Или можете просто да си тръгнете от нея. Да престанете да играете играта.

След спирането на играта няма никакви последици – дуспи или нещо подобно. Ако сега спрете да играете това няма да ви направи по – добър или по – лош човек или дух. Това няма да ви върне обратно на пътя на осъзнаването и няма да ви изтика по – напред.

Или спирате играта или не. Това е. Това е. Вдишайте дълбоко.

През следващия месец ще започнем серия Разкриване. Ще започнем не само да осъзнаваме, че притежаваме крила, а ще започнем да ги използваме. Ето защо в този Шоуд от серия “Крила“ зададох въпроса, “Готови ли сте да спрете да играете на виновна жертва?“ Това е.

(пауза)

Нека вдишаме дълбоко

(пауза)

Просто усетете какво би било – какво *ще е* – да пуснете чувството за вина. Да не го изпитвате вече.

(пауза)

Решенията ви ще станат различни. Вашия енергиен поток ще стане различен. Изцяло ще се промени вашата способност да разпервате крила.

(пауза)

И да, в началото ще усещате някаква пустота, някакви празнини. И ако кажете, “Стига съм бил жертва на вината“, ще възникне известна пустота, защото много дълго време, *дълго* време тя е била запълнена с вашето чувство за вина.

Но тези празнини, тази пустота бързо ще се изпълнят със съзнание, истински, а не лъжливи чувства; истински чувства.

Чувството за вина заемаше такъв обем във вашия чувствен механизъм, че не ви позволяваше да усещате всички останали чувства, за които говорихме; истински чувства, истински опит.

(пауза)

И можете да гледате на вината както искате. Можете да се опитвате да видите от къде идва или защо е възникнала, как се е появила. Това е без значение.

Дойде време или да прекратите да играете на тази игра или не. И това е огромна игра. Може би най – голямата от всички игри, в които човек е играл някога. Да, чувството на вина, усещането че сте жертва на самите себе си.

(пауза)

Сега аз просто наблюдавам енергиите ви. И в този мераб започнахме с голямо объркване и дискомфорт – започнахме с объркване, гняв и тъга.

А сега усещам как много от вас си поемат дълбоко въздух и казват, “Играта свърши“.

И дори ако ума не разбира напълно как да се отнася към тази игра, как да мисли за нея, имате вътрешно интуитивно чувство, позволяващо ви да си кажете, “Край на играта. Вече *няма* да играя на нея.“

Това не е външна игра. Това е вътрешна игра. Чувството за вина.

Нека вдишаме дълбоко.

(пауза)

Хубаво дълбоко вдишване.

(музиката стихва)

Бих казал че 38 процента от вас точно си отговориха на въпроса, “Ще престанете ли да играете на тази игра?“

Това не е състезание. Останалите не са ограничени от времето, но някои си мислят за него. И се чувате да казвате, “Да“, в следващата минута, “Не“, а после се връщате в играта. Но аз ви давам 24 часа да вземете решение – да или не. Отново, не искаме сложни преработки, но вината е – голяма доброволна игра. Това е. Това е доброволна игра. Тя ограничава вашата енергия и ограничава вашето Осъзнаване. Можете да я пуснете просто като кажете, “Вече не играя“. И повече не се притеснявайте за нея. Не я

преработвайте. Тя сама ще напусне. Като тефлонова повърхност. Но ако се потопите в нея, започнете да я анализирате, то тя ще се окаже много, много лепкава.

И така, нека вдишаме дълбоко. Имате 24 часа за да си помислите и да преминете към Разкриването.

И независимо какво ще решите …

АДАМУС И ПУБЛИКАТА: ... всичко е наред в цялото творение.

АДАМУС: Благодаря. Благодаря (аплодисменти от публиката).